

Húsvét ünnepe utáni 2. vasárnap

Jézus mondja: „Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor.” (János ev. 10,14-16)

A húsvét ünnepét követő második vasárnap (*Misericordia Domini*) – Jézust, mint Jó Pásztort állítja elénk János evangéliumából. A jól ismert kép már az őskeresztény ikonográfiában is megjelenik, amint a jó pásztor vállára veszi az eltévedt és megtalált bárányt és visszaviszi övéihez. Ezen a vasárnapon figyelmünk az Örökkévaló pásztori szeretete és gondviselése felé fordul és lelkünk hálát ad azokért. Ma újra egyre nagyobb teret nyer az a fajta gondolkodás, amely mély összefüggéseket lát és fogalmaz meg az emberi lét testi és lelki síkjai között. Ez a látás előtérbe helyezi, hogy nagy szükségünk van a lelki gyógyulásra és annak folyamatos karban tartására. Ebbe az összefüggésbe helyezve milyen jól eső érzés foghat el bennünk, ha arra gondolunk, hogy van Pásztorunk. Ha arra gondolunk személyesen is és közösségként is, hogy olyan Pásztorunk van, aki ismer minket és gondot visel rólunk. Gondviselése soha nem a mi pillanatnyi óhajunkhoz igazodik, hanem ahhoz a legnagyobb célhoz, mellyel azt munkálja, hogy senki el ne vesszen az övéi közül, hanem bekerüljön az Atyai ház védettségébe és szeretetébe. Az „*elveszett juhról*” szóló példázat úgy mutatja be a mi Jó Pásztorunkat, mint aki gondviselőként elindul megkeresni az elveszettet és akinek a megtalálása aztán végtelen örömmel tölti el pásztori szívét.

Sokan szenvednek feldolgozatlan múltbéli lelki terhek miatt, melyek kit-kit távolra visznek. Van, aki valósággal belebetegszik a léleknek e rettentő terheibe és szinte nem tudja megélni a jelent a múlt kínzó és megkötöző terhei miatt. Elakad, mint a bárány a tövises bogáncskóróban, mely fogva tartja vagy a szakadékba esetten, ahol már a hangja is elfogyott, a nyöszörgése is elhalkult, mellyel segítségért kiálthatna. Szükségünk van a Pásztorra, aki megkeresi és kiszabadítja, felemeli és ha kell a hátára véve hazaviszi az összekuszált, a megbotlott vagy éppen a kilátástalanság lelki szakadékába esett életű embert.

A történelem során rendre voltak nagy hangú „farkast kiáltó” áll-pásztorok, akik maguknak igényelték a vezetést és hosszabb-rövidebb ideig diktálták, hogy miként kell élni és merre kell menni. Elhitették, hogy ők ismerik a célt, a tömeg pedig csordaként követte a „hangot”. Digitalizált

világunkban ez különösen is így van. Alig akadnak, akik érzik, hogy a „haladás iránya” zsákutca. Jézusban és az Ő szavaiban azonban minden időben bízhatunk. Ő az a Jó Pásztor, kinek szavai megnyugtatók, reménységet adnak és korokon átívelve biztos irányt mutatnak. Megnyugtató, hogy nem csak a kies és idilli helyeken vezetve, hanem Ő szakadékok és sziklák között is Jó Pásztorunk.

Megnyugtató tudnunk és megélnünk, hogy a Jó Pásztor igazán és teljesen ismer bennünket, meglátja a szívünk bánatát, megérti a kisem mondott szavainkat és erőtlen sóhajtásunkat, ismeri a lelkünknek, gondolatainknak és érzéseinknek azokat a titkait, melyek mélyen rejtve vannak! Megnyugtató tudnunk, hogy az a jó pásztor aki méltatlanul szenvedett ezen a világon, jól ismer bennünket és tudja, hogy szándékaink, szavaink és cselekedeteink mögött mi lakik igazán. *„Ahogyan a pásztor gondját viseli a nyájnak, amikor ott áll juhai között, amelyek szét voltak szóródva, úgy viselem gondját juhaimnak”* - vetíti előre az eljövendő jó pásztor képét Ezékiel próféta (Ez. 34,12). Mi már tudjuk, hisszük és valljuk, hogy ez a prófécia Jézus Krisztusban teljesedett be. Ő az a Jó Pásztor, aki életét adta mindnyájunkért. Nem csak a szánk-íze szerint valóért, de ellenségeinkért is.

Az Örökkévaló Isten Jézus Krisztusban megjelenő szeretete és gondviselése életünk gyógyításának kiapadhatatlan forrásra. Az Ő pásztori szava ma is érvényesen hangzik felénk: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és megnyugvást adok nektek.”* (Máté 11,28) A Jó Pásztor szava ma is az életünket szeretné gyógyítani a Benne és Általa kapott megújulás lehetőségével, a múlt terheinek feldolgozásával és a magunk mögött hagyásának, a bűnbocsátnak lehetőségével. Az Örökkévaló nem maradt valami mennyei trónus biztonságos és kiváltságos magasságában, hogy onnan szemlélje törekeny, esendő és múlandó életünket, hanem pásztorrá lett értünk, mégpedig olyan Jó Pásztorrá, aki életét adta helyettünk és érettünk. Általa és Benne másként tudunk életünk végességére tekinteni és szembenézni a kikerülhetetlen elmúlással. A múlandósággal, mely életünk minden napjára és pillanatára rányomja a bélyegét közelebb és közelebb hozva az utolsó percet. Hiszük és valljuk, hogy a Jó Pásztor a végén sem fog magunkra hagyni, hanem hazavezet és otthont biztosít odaát, ha majd az időnk lejár. Azt ígérte, hogy *„helyet készít”* (János ev. 14,2-3) olyan helyet, ahol nem lesz könny, fájdalom, halál, gyász és betegség (*Jelenések 21,4*). Jézus kereszthalála által egészen részt vállalt az emberi sorsban és osztozik a mi halálunkban is és feltámadásában Isten bennünket is megajándékoz e földi léten túllátó reménységgel.

A Jó Pásztor vasárnapja egy bensőséges, bizalmat és nyugalmat megjelenítő képet erősít meg bennünk Jézusról. Olyan helyzetet, amelyben felszabadultan, szorongás nélkül rábízhatjuk magunkat és szeretteinket, minden mögöttünk lévő és előttünk álló gondunkat a Gondviselőre, az egyetlen Jó Pásztorra, aki életét adta értünk. Igénk szavai rámutatnak, hogy a Jó Pásztorhoz való tartozás nem attól függ, hogy melyik „akolban” él valaki, hanem attól, hogy követi-e a pásztorát! Nem az a dolgunk, hogy méricskéljük, hogy mások miként követik a Pásztort, hanem hogy mi magunk hallgassunk hívó szavára és mindenben kövessük Őt. Az egy nyáj és egy pásztor gondolata, - amint Igénk mondja - nem külsőségekben megjelenő egyformaságot jelent, hanem a Jó Pásztort követő lelkiséget. Végtelen szűkkeblűség lenne, ha valamely akol juhait azt gondolnák és vallanák, hogy kizárólag csak ők tartoznak a jó pásztor nyájába. A Jó Pásztor maga mondta, hogy neki más juhait is vannak, akik nem ugyanabból az akolból valók, ezért legyen nekünk boldog örömforrás - ugyanakkor alázatra intés -, hogyha magunkat az Övéi között tudhatjuk és követésébe szegődve, megélhetjük a Jó Pásztorhoz tartozás kimondhatatlan örömét.

Imádkozzunk

Köszönjük Urunk, hogy Hozzád tartozhatunk! Add, hogy hallgatni tudjunk szavadra és azt cselekedve kövessünk Téged! - Ámen -

(Dr. Pócze István, 2021)